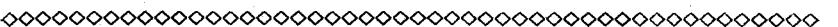

var blitt vel «smurt» i fjellet, og slik skal det være, for folk som for fe.

Betjeningen som steller for fjellvandreren, beundrer jeg over alt og alle i fjellet. De ofrer en forholdsvis bekvem tilværelse hjemme for å gi fjellvandreren husly og mat etter en dagsmarsj i terrenget. Dagstøtt går de der og vasker og rydder, steller mat og gjør det bekvemt for andre som har ferie. En hel sommer igjennom, og stundom flere på rad, er de avhengig av å holde seg innen fire vegger om været lokker og frister dem aldri så meget. Når du står på en fjelltopp eller på et stup høyt opp og flagget på hytten langt der nede i dalen vinker til deg, da vet du at der — der er det mennesker som ofrer sin sommerferie for at du skal få mat i kveld og få sove i en lun hytte og i en god seng i natt.

Overalt møter fjellvandreren elskverdige mennesker. Sjåfören som kjørte oss fra Fale til Sunndalsøra, foreslo at han skulle kjøre oss på sightseeing der for at vi skulle få se mest mulig før vi skulle dra videre til Molde. Det gamle ord om at i fjellet treffer en bare venner, fikk bergenserne bekreftet i Trollheimen.

Fotturen var nå vel avsluttet. Samtlige deltakere i denne Bergen Turlags første «langfart» var styrket i sinn og skinn. Tilbake stod sightseeing i rosenes by — skjønnhetsåpenbaringen — Molde. Til slutt: Hurtigruten hjem til stridskjorta og havrelefsa.

PÅ KJENDE TRAKTER

Av Hans Hyldbakk

*Eg ved fram over regnvåt myr,
over bekkefar
gjennom vidjesnar,
her var seg så villt eit lende.
Da steig imot meg eit eventyr!
Eg såg kvar eg var.
Stigar og steinar att eg kjende.*

*Framfor meg lyfte seg ferm og fin
i solfallseld
oppfor Styggli fjell,
Fruhetta, mijå men mektig.
Og lengre inne stod Peikhett-tind
med stupbratte stell,
knivkvass i toppen, prunk og prektig.*

*Og attafor dalen i skuggeblått
steig ho risemor
akselbrei og stor,
Snota, den trollheimsdrotten.
Og rundt ikring blåna huldreslått
i sør og nord
eventyrvent over dalblå botn.*

*Eg la på sprang som ein gjætsleholk
over rabb og ris
mot mitt paradis,
og hjarta mitt slo i spaning.
Eg hauka høgt imot fe og folk
på bygdefolks vis,
helsa med fjellmanns sed og daning.*

*Budeia spela i spannet sitt
og sulla ein sull
om ei jente huld.
som elskaren sveik så syndig.
Og opp frå gruva seg kringa fritt
i kaffeblå krull
røyken frå pipa blid og yndig.*

*Og sola kvarv oppi Fruhett-tind.
Det vart haustkveldblått
under riseslott,
og Eitra song djupt i kvelden.
Og natta ringa oss stillsleg inn,
der vi sat så godt,
trøysamt og rødde rundt kring elden.*

T R O L L P O R T E N

Av Per Sylow

Trollporten i Innerdalen er en kuriositet fra naturens side. Den ble oppdaget i 1911 av arkitekt Grendahl, et av T.T.s mest framtredende medlemmer, og det er da også han som har gitt denne eiendommelige naturformasjonen det betegnende navn Trollporten.

Motstående billede gir bare et svakt inntrykk av det imponerende syn man får ved inngangen til porten. Således er den også utstyrt med tak dannet av nedstyrte blokker, mens portens dimensjoner er så store at det ikke lar seg gjøre å få taket med på samme fotografi. I bunnen av porten er en eiendommelig opphopning av svære blokker som ser ut som et slags benkarrangement og her kan man lett forestille seg at selveste Stor-Trollet har sin yndlingsplass for å beundre utsikten mot Dalatårnet, Lilletårnet og det svære Tårfjellet. Som bildet viser danner portens kjempevegger av blåsvart gråit den mest flatterende ramme om denne praktfulle tindegruppe. Stemningen deroppe kan trygt betegnes som trollsk. Særlig en godværsettermiddag når solen står lavt. Da dannes de rareste skygger og mystiske belysninger inne i portens steinhvelv. Tinder, breer og kvasse stup horisonten rundt og slumrende fjellvann nede i dypene. Den store stillhet hersker, bare avbrutt av et fjernt sus fra Vinnubreens isbekker.

*Løft ditt øiel! Se utover! —
Fjell og fonner fjern og nær,
tjern ved tjern i dypet sover,
svøpt i nattens demringsskjær.*